

ГЕРГЬОВДЕН

В народната песен се пее:
"Хубав ден Великден,
още по-хубав – Гергьовден..."

Гергьовден е най-големият български пролетен празник. Народът вярва, че светът е поделен между светците. На свети Георги се паднало да владее полето. Затова този празник го свързваме със събуждането на природата, с времето, когато горите, ливадите, нивите се раззеленяват. Тогава се понася омайващият аромат на цветята, тревите и билките.

По старите схващания делели годината на два периода: от Гергьовден до Димитровден /летен/ и от Димитровден до Гергьовден /зимен/. Така с Гергьовден се бележи едно ново начало.

Гергьовден е празник не само на овчарите и земеделците, а празнува и армията.

Коленето на агнето от семейно-родова жертва се превръща в жертвоприношение на свети Георги.

Като народен християнски празник, традицията повелява всяка къща да пече агне за Гергьовден.

Жената в къщата става рано сутринта на Гергьовден още преди изгрев слънце, премита двора и пътя и закичва вратите със здравец, цъфнала клонка от плодно дръвче и люляк за здраве. Зеленината остава по вратите, докато изсъхне. Това се прави за здраве, щастие и берекет през годината.

След това идва ред на вече закланото агне, което трябва да се приготви. То се задробва с ориз, зелен лук, джоджен, агнешки дреболийки /черва, шкембе и бял дроб/. Агнето се пълни с така приготвената смес и се зашива с червен конец. Поставя се в тава и се завива с домакинско фолио. Пече се в пещ, предварително загрята и опалена. Това е работа за мъжете.